



Igazi Birtonság

Részei vagyunk a mindenségnek, ezért lecsapódik ránk mindaz, ami a világban van. A környezet tudatos és sokszor akaratlan szennyezése veszélyezteti élelmiszereinket, vizeinket, levegőnket, s ez által fizikai létünket is. A szellemi, lelki szennyezésről 'gondoskodik' a média, a reklámdömping. Jobb szándékunk ellenére hat ránk, értékeinket igyekszik viszonylagossá tenni, hogy még több kérdőjel támadjon a ma emberében, bennünk. A „Csakugyan azt mondta az Isten...?” kérdése régi és új, édeni és mai, a forrása viszont ugyanaz a „kezdetben” óta. Nem direkt engedetlenségre csábít, csak elbizonytalanít, a globalizáció köntösébe bújtatva, sokszor „világosság angyalának” öltözve.



Egy hónap telt el ebből az évből, amelyet igével, közösségben indíthatunk el. Salamonnal imádkoztuk: az Úr „pártolja... népének... az ügyét szüntelen”, és kaptuk a biztatást: „legyen a szívetek teljesen Istenünké, az Úré... úgy mint ma!” (1 Kir 8, 59-61) A „ma”, az Újév napja sokakban új kezdetet is jelentett, ezért érdemes visszatekinteni, hogy mennyire más ez az évünk, mint az előző. A fentebb vázolt világ sem fizikai, sem szellemi valóságában nem változott, de Istenünk és Igéje sem. Az év első vasárnapján „a légy bátor és erős” többszöri biztatása mellett az útmutatás megismétlődött: „tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva” (Józs 1,6-9). Vasárnaponként a Tíz Ige tárja elénk Isten szerető védelmét, amely nem ért véget a Sinai hegynél, hanem tovább folytatódott Jézus Krisztus emberré lételében, e földi munkájában és a megváltás művében.

A környező világ hatásaival szemben érdemes az Igéből is tájékozódni a teremtettség dolgai felől. Pál apostol segíthet ebben, amikor leírja Jézus Krisztusról, hogy „Ő a láthatatlan Isten képe, az elsőszülött minden teremtmény közül. Mert benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és látha-

tatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtetett...

Mert tetszett az egész teljességnek, hogy benne lakjék,” (Kol 1, 15-16., 19 vö. 2, 9-10 és Jn 1, 16). Őbenne van a teljesség, a teljes ismeret, az egész áttekintése, a mindenség feletti uralom, birtokában van az egész világ, a hatalmak, a fegyverek, a terrorizmus, a gazdaság, saját sorsunk, egészségünk-betegségünk, gondjaink (sokaknál ma már a mindennapiért), idősödő szüleink, gyermekeink, unokáink, munkánk, üzleti vállalkozásunk, előmenetelünk, jövődelmünk, ezért van a legjobb helyen az Ő kezében.

Életünk, jövőnk attól függ, hogy hitünkkel belekapaszkodunk-e a csodálatos igei látásmódba, amely nemcsak a látható, fizikai világot érzékeli, hanem a láthatatlant is számításba veszi, mivel ismeri azt. Így a miénk az ígélet, hogy „sem halál, sem élet sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.” (Rm 8,38-39.). Nincs alternatívája ennek a gondolkodásnak, hiszen hívő, megváltott emberként ugyan „kihez mehetnénk?” Ezért fontosak a napi igék, az egyéni és közösségi ima (az imahetet is beleértve), az ige tanulmányozása és az élet kérdéseivel való összevetése, mint ami feleletet ad az életkérdéseken túl még a „csakugyan?” kételkedést sugalló kérdésekre is. Így válik életünk egyre inkább Jézus Krisztusra, a kösziklára épített biztos alapú hajlékká, a Szentlélek templomává.

Kiss Emil

Arany Alkony

Öröm volt látni a hálás tekinteteket, mellyel a januári istentiszteleti alkalom után köszönetüket fejezték ki gyülekezetünk kis szolgáló csoportjának, melyet Oláh Miklós és Inez szervezett. Testvéreink (a rendszeres zenei szolgálatot végző ifj. Szűcs Gábor, majd Erdélyi Sándor és Neje, valamint Kovács Roland) a szeretetről szóltak. Különös fény csillant a szemekben, amikor Oláh Nóri bátor kiállással, határozott hegedűjátékát hallgattuk. Olyan volt ez, mint amikor a dédmamák meghallgatják unokájuk előadását.

Kiss Emil testvér a *Thesz*: 5:16-18 alapgondata szerint hirdette „mindenkör örüljete!” Csodálatos dolog, hogy imádkozva Isten elé idézhetünk olyanokat is,

akik talán távol vannak tőlünk, Isten a szíveknek és veséknek vizsgálója, mégis mehetek hozzá, mert szerető Atyaként meg akar szabadítani minden terhemtől. Most amikor az imahét kezdő napja van, emlékezzünk annak elindítójára, aki katolikus papként azon munkálkodott, hogy a keresztyének találják meg az Istenhez fordulás közös alkalmát. Az imádság nem szigorú köteleesség, hanem drága ajándék, amivel a keresztyén embernek élnie szabad. Olyan szféra, amibe senki kívülről nem szólhat bele.

Drága igehallgató bátorítalak, hogy élj naponként az imádság csodálatos lehetőségével és szólítsd meg a Mindenható Istent, aki minden jó, és rossz tulajdonságoddal együtt szeret Téged!

Husza Tibor

CSENDES CSODÁK

Reményik Sándor

Ne várd, hogy a föld meghasadjon
 És tűz nyelje el Sodomát.
 A mindennap kicsiny csodái
 Nagyobb és titkosabb csodák.

Tedd a kezedet a szívedre,
 Hallgasd, figyeld, hogy mit dobog,
 Ez a finom kis kalapálás
 Nem a legcsodásabb dolog?

Nézz a sötétkéek végtelenbe,
 Nézd a kis ezüstpontokat:
 Nem csoda-e, hogy árva lelked
 Feljűk szárnyat bontogat?

Nézd, árnyékod hogy fut előled,
 Hogy nő, hogy törpűl el veled,
 Nem csoda ez? - s hogy tükrözűdni
 Látod a vízben az eget?

Ne várj nagy dolgot életedbe,
 Kis hópolyhek az örűműk,
 Szitálű, halk szűrom-csodák.
 Rajtuk át Isten szűl: jűvűk.

*Bekűldte: Sebestűn Magdolna*KRISZTUST LÁSSÁK
BENNÜNK

Egy anyuka kislányával ké-
 zenfogva mentek hazafelű a temp-
 lombűl. Egyszer csak a kislány az
 anyjához fordult és megkérdezte:

- Anya, van valami, amit nem ér-
 tek abbűl, amit a pap bácsi mon-
 dott ma reggel..

- És mi az, ami megzavart,
 kicsim? - kérdezte az édesanyja
 mosolyogva.

- Hááát a pap bácsi azt mondta,
 hogy Isten nagyobb, mint mi.

- Ez igaz, anyu? - Igen, ez igaz.
 - És azt is mondta, hogy Isten
 bennűnk lakik.
 - Ez is igaz?
 - Igen, Isten bennűnk lakozik.
 - De hát anyu, ha Isten nagyobb,
 mint mi és ha Ő bennűnk lakozik,
 akkor kéne látszűdjűn legalább
 egy kicsit? *(internet)*

"EGYEDűL KRISZTUST KűVETVE
ÉRDEMES ÉLNI!"

JÁVOR PÁL végrendeletűbűl.

1959.szeptember 9.-én, Jávűr Pál szűnmű-
 vész rekviemjűn lelkiatyja, az elköltűzűtűt
 megbízásábűl és kűrésűre felolvasta végren-
 deletű: "Nagyon kűrem, hogy halálűm
 után a szűszűkrűl hirdesse művészűrsaim-
 nak, volt kedves kűzűnsűgemnek és min-
 den magyar testvűremnek, hogy egyedűl
 Krisztust kűvetve érdemes élni! Ez az egye-
 dűli igaz értűk itt, ami odaát, az örűkkűva-
 lűságbűn, Isten szűne elűtt is az marad!
 Mert van örűkkűvalűságbűl! Van örűklűt! Van
 lélek!"

- Hosszas betegsűge alatt gyakran látogat-
 tam. Ilyenkor beszélgetve így nyilatkozott:
 "Kűrem, beszélűjen sokat Jűzűsrűl! Szeret-
 nűm pűtolni mindazt, amit elmulasztot-
 tam".

Mikűr elvittem neki a Szentűrást, ezeket
 mondta: "Nem tudűk betelni vele, az
 Evangélűm Krisztűsával! Meggyűzűdű-
 sem, hogy a Krisztűs szerinti élet mentheti
 meg ezt az eltűvedt világot! Sűlyűs betegsű-
 gem alatt minden szenvedűst kűszűsűggűl
 vállalak saját vétűkűműt, eltűvelyedűsei-
 műt és minden magyar testvűrem istenta-
 gadásáért! Ő, Evangélűm irgalmas szűvűű
 Krisztűsa, mentsd meg a Tűűled elszakadt,
 megtűvedt emberisűget!" *(internet)*

„Áldást nyer az ilyen az Úrtól”

(Gondolatok az év első imaórájáról)

Zsolt 24, 3-5

Ki mehet föl az ÚR hegyére, és ki állhat meg szent helyén? – Feltehetően a Sion hegyi templomhoz érkező zarándokok tették fel e kérdést. A választ egy szolgálatot teljesítő pap mondhatta el a kapunál. Itt szó se volt külső tisztasági, vagy alkalmassági szempontokról, mint a mózesi törvényekben. Olyan dolgokat sorolt fel a válaszdó (a kéz ártatlansága, a szív tisztasága, valamint a hiába-valóság, a bálványok utáni sóvárgás, hamisság), amiket csak önvizsgálat fedhetett fel.

A zsoltár keletkezésekor már nem számítottak volna a mózesi törvényekben megfogalmazott formai követelmények? Nem gondolom! De Istennek újra és újra tudatosítani kellett saját népe előtt a fontossági sorrendet: Első a szív állapota és az engedelmesség. Minden más csak viszonylagos értékű. – Engedelmség nélküli áldozat semmit se ér. Őszintén megalázkodó szív hiányában az imádság is legfeljebb a plafonig jut el. – Díszesen elkészített ajándékdoboz ajándék nélkül? Jó esetben is csak rossz tréfa, ha nem inkább sértés a „megajándékozottnak”.

Ki járulhat Isten elé? A tökéletes, a makulátlan? De hisz akkor minden reményünk oda! Pál apostol saját példáján keresztül minden hívőre nézve érvényes értelmezését adja a tökéletes fogalmának: Töretlenül célja felé igyekvő. Még nincs célnál, de rendületlenül afelé törekszik. Persze, be kell látnunk, hogy minden törekvésünk kevés lenne, ha valaki nem töltötte volna be tökéletesen a törvényt. Minden igyekvésünk megké-

sett lenne, ha valaki nem fizette volna ki eddigi tékozlásainkat. Minden erőlködésünkkel is halálra méltók lennénk, ha valaki nem tette volna zsebre azt a zsoldot, ami a mi bűneinkért nekünk járt volna. De volt valaki, aki minden balhét elvitt helyettünk!

„Mit mondjunk tehát? Maradjunk a bűnben, hogy megnövekedjék a kegyelem? Szó sincs róla!” A kegyelem nem kifogások szaporítására adatott, hanem arra, hogy az esetleges esések után újra felálljunk, és nekidőlve célra tartva füssünk tovább!

A ma emberét ingeráradat borítja el. Megannyi erőteljes hatás gerjeszti szereteágazó sóvárgásainkat. Reklámok százai súlykolják belénk: „Neked ez jár, neked ez kell!” „Vedd meg”, sőt: „vedd el, amit kívánsz!” „Mindent, de most azonnal, különben már le is maradtál.” Miről? – A kísértő ezt suttoja: Tarts lépést! Csak éppen nem mondja meg, hogy valójában mivel vagy kivel? A kárhozatába rohanó világgal? Kiegett sztárokkal? Lelkileg és idegileg roncs híresegekkel? (Gondoljuk tovább a sort... Kik azok, akik ma „számítanak”? Kik határozzák meg a követendő „szintet”?) S miközben az egyre gyorsuló és változó világhoz igazítjuk lépteinket, elvétjük a célt. – Isten igéje ugyanakkor folyamatosan a végső nagy célt vetíti elénk, és közben így bátorít: Tartsd az irányt! Lehet és kell tisztulni szívnek, nyelvnek és kéznek, hogy a láthatatlan Isten láthatóvá váljék előttünk és általunk tetteiben, áldásaiban és végül majd szemtől szembe. Lehet és kell feladni délibáb célokat Istentől kapott valódi célokért. Lehet, mert a kegyelem kiáradt! Arra használjuk, amire adatott: Áldásul a saját és a minket követő nemzedék számára!

(Sólyom Attila)

Isten és a bálványok

Ézsaiás 40:12-26

A januári kiscsoportos Biblia-tanulmányozó alkalmunkon az Ézsaiás könyve 40. fejezetének második felével foglalkoztunk. A beszélgetés során sok értékes gondolat merült fel, amit érdemes átgondolnunk az életünkben.

Az említett versek alapvetően három részre tagolódnak: az első egységben a próféta Isten nagyságát hirdeti, a másodikban ezzel szembeállítja a bálványok tehetetlenségét, végül a befejezésben, mintegy konklúzióként, Istenben való megerősödésre hívja az akkori gyülekezetet, Izrael népét.

Isten nagyságát a próféta a teremtés emberi ésszel fölfoghatatlan méreteivel, az ismereteink hiányosságaival hangsúlyozza, amiknek Isten mind a birtokában van. „Ki mérte meg markával a tenger vizét, ki mérte meg arasszal a vizet?” Kérdezi a próféta. Mai ésszel gondolkozva, ezeket a méretekre vonatkozó kérdéseket talán meg tudjuk válaszolni, de a tudósaink minél előbbre jutnak a világegyetem, vagy a bolygó vizsgálatában, annál több, egyre bonyolultabb kérdésbe botlanak, amikre nem tudnak egykönnyen választ adni. Isten mindezeknek a válaszoknak a birtokában van. Ő maga alkotta a világot, az összes körülményével, fizikai és természettudományos összefüggésével együtt, Ő tudja a választ a tudósok, és a mi személyes életünknek a kérdéseire is, nincs aki tanácsolni tudná őt, aki teljesebb, vagy bölcsőbb lenne nála.

A folytatásban a próféta közelebb jön hozzánk: Olyan dolgokhoz hasonlítja Isten, amiket mi is jól ismerünk: népekhez, országokhoz. Mai szemmel is nagyon jól érthető, mit jelent, amikor egy-egy ország gazdasági vagy hadi fölényre támaszkodva uralma alá vonja a

körülötte levőket, befolyásolva törvényeit, és kihasználva az erőforrásait. A próféta most ezeket a hatalmakat, amik a mi emberi szemünkkel rendíthetetlennek, és megközelíthetetlennek tűnnek, Istennel szembeállítva porszemnek, vízcseppnek titulálja. Isten szemében nem többek, mondja a próféta, és a történelem újra és újra bebizonyítja ezt, amikor legyőzhetetlennek hitt hatalmak, országok az idő elteltével eltűnnek a történelem színpadáról, hogy újabbak vegyék át a helyüket, de Isten mindig a helyén marad, és vigyáz az övéinek az életére, gondoskodik róluk, és vezeti őket mindvégig.

Istennek eme nagyságát a próféta erős iróniával a bálványok *készítésével* állítja szembe: amíg az előbb azt csodálhattuk, ahogy Isten a világot alkotta és kormányozza, most abba pillanthatunk bele, hogy hogyan alkotja a *mesterember* a bálványokat – kiönti őket, vagy kifaragja fából, ha nincs rájuk elég pénz, arannyal vonják be őket, és ha a mesterember elég ügyes, talán nem fognak inogni, nem dőlnek el egy kínos pillanatban. A próféta üzenete egyértelmű Isten népének: miért bíznátok a néma, tehetetlen, és ember alkotta bálványokban, amikor a teremtő Isten ajánlja nektek a szeretetét, és a kegyelmét? Miért áldoznátok bálványoknak, amikor Isten akar adni nektek?

A mai világban egy-két vallást leszámítva nem vesznek körül bennünket bálványszobrok a környezetünkben, így hát felmerülhet bennünk a kérdés, hogy mit üzen ma ez nekünk? Főleg, ha gyülekezetbe járó emberek vagyunk, és ha az Ő népéhez tartozunk, mi dolgunk nekünk bálványokkal? Van értelme elővenni ma egy erről szóló bátorítást?

A mai bálványok nem szobrokban laknak, és nem Istenként tekintünk rájuk, mégis azonos hatást fejtenek ki: a beszélgetés során arra jutottunk, hogy kétféleképp jelentkezhetnek életünkben

bálványok: valami, amiben Isten helyett bízunk, hogy megtart minket a nehéz helyzetekben, mint a pénz, a társadalmi státusz, vagy kapcsolatok, vagy valami, ami körül forog az életünk, és aminek odaadjuk a erőforrásainkat, pénzünket, időnket. Ilyen bálvánnyá nőhet az életünkben a munkánk, a külsőnk, egy családban az egyetlen gyerek, vagy a lassan épülő házunk, ami elveszi azt az időnket, az erőnket, vagy pénzünket, amit Isten véleménye szerint másra kéne használnunk.

Vizsgáljuk meg az életünket, hogy nincs-e benne valami, ami lassanként átveszi Isten helyét az életünkben, és ha ilyesmire leltünk, tegyük le az Ő kezébe, és hagyjuk, hogy rendbe tegye a fontossági sorrendet az életünkben.

A bálványimádás egy másik, sokkal finomabb, talán ezért veszélyesebb formája, amikor egy saját gondolatainkból fakadó istenképet alakítunk ki magunkban Istenről, és szép lassan az életünk is ehhez az elképzeléshez fog idomulni, eltávolodva Istentől. Vizsgáljuk meg újra, és újra a róla alkotott képünket a Biblia fényében, és engedjük, hogy az Ige minket átjárva helyreigazítson, vagy ahol arra van szükségünk, megerősítsen! Jöjjön most három versike, Adrian Plass, „Káposztát a királynak” című könyvéből, ami három ilyen eltorzult istenképet mutat be, saját ironikus stílusában:

Isten, a bankigazgató

Nos, Mr. Hyatt, foglaljon helyet!
A lényegre szorítkozom:
Eddig minket ön keresett,
De most mi vagyunk a soron.
Ön túlterhelte bűnbankszámláját:
Kéjtelgés, lustaság, gyűlölet –
Mily nagyra növelte hiányát
A másik oldalon! Fogy a hitelkeret!
Az ön által elkövetett
Tengernyi bűnnel szemben
Csak egyetlen jó cselekedet

Volt úgy kilencszázhatvanegyben.
Ön születése óta felelőtlenül
Vezette ügyeit, így elképzelhető,
Hogy rövid időn belül
Zároljuk számláját! Lejárt a türelmi idő!

Isten, a feledékeny vénember

Halló, itt az Úr beszél, szólj hát!
Halló, mit akarsz mondani?
Nos, ha te mondd biztos úgy volt,
Én nem hallottalak imádkozni.
Hogy többször is kértél rá?
Mostanában az a helyzet,
Hogy gyakran igen fontos dolgokat is
Könnyen elfelejtetek.
Tudom, tudom, nem jó ez így,
De mit tehetne apjuk?
Az angyalok is megvénültek,
Pont úgy híg az agyuk.
Legyek tökéletes talán?
Megenne téged az unalom.
Ez itt az öregápoló osztály,
Nem mennyei paradicsom.

Isten a hippy

Nincsen jó, és nincsen rossz,
És közte sincsen semmi,
A törvényszegésnek vádját
Nem tudom elismerni!
Minden ember másra hajlik,
Nirvana vagy Mekka, rózsafüzér, hasis,
Ki miben talál meg engem,
Joga eldönteni. Miért lenne hamis?
Vétkezz, és kételkedj bátran,
Érte senki meg ne vessen!
Bármiben találj megnyugvást,
Csináld rendületlen!
A menny olyan, ahogy hiszed,
Szabadon formáld világot,
Szeretet, türelem, béke -
Jöjj hát, szakíts egy virágot!

Az irónia néhol akár sértő is lehet, mégis, érdemes elgondolkodnunk rajta, hogy mi nem stimmel az egyes képekben? Mi az, ami hiányzik belőlük, mi az, amiről Istennek más a véleménye?

Gondoljuk át az egyes képekben megbújó hibákat, és talán segít közelebb kerülni Istenhez.

Ma nagyon népszerű az a nézet, hogy mindegy miben hiszünk, amíg az nekünk jó, hogy minden embernek a neki megfelelő hitet kell megtalálnia, de a Biblia világosan tanít ebben a kérdésben. Jézus azt mondja a János evangéliumában, a 14. rész 6. versében: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.”. Ne engedjük, hogy a minket körülvevő világ elhomályosítsa ezt az Isten által kijelentett igazságot, és ismerjük meg Istent az Ő Igéjén, és munkáján keresztül, amit láthatunk a környezetünkben! Rá fogunk jönni, hogy Isten sokkal több, és jobb, mint amit mi elképzelhetnénk magunknak! Benne bízunk, és Őt kövessük, és akkor nem kell majd csalódnunk akkor sem, amikor a másra alapozott életek felborulnak körülöttünk.

Magyar Attila



BIBLIA VS. MOBIL TELEFON

Kíváncsi lennék, mi történne, ha úgy bálnánk a Bibliánkkal, mint ahogy a mobilunkkal?

Mi lenne, ha a Bibliánkat is a pénztárcánkban és a táskánkban hordanánk?

Mi lenne, ha jó párszor elővennénk a nap során?

Mi lenne, ha visszamennénk érte, ha valahol otthagytuk?

Mi lenne, ha úgy olvasnánk, mintha ezt a szöveget személyesen nekünk írták volna?

Mi lenne, ha úgy bánnánk vele, mintha nélküle nem tudnánk élni?

Mi lenne, ha ezt vennénk a gyerekeknek ajándékba?

Mi lenne, ha utazás közben is olvasgatnánk?

Mi lenne, ha ehhez fordulnánk segítségért, ha veszélyben forgunk?

Talán, ha ezt elolvasod, a következőt gondoldod: "Hmmm... hová is tettem a Bibliámat?"

Ja, és még valami: ellentétben a telefonnal, nem kell amiatt aggódnunk, hogy 'megszakadt a kapcsolat', mert Jézus már 'kifizette a számlát'!

Remélem, ez segít elgondolkozni arról, hogy mi is igazán fontos számodra.

És végül: itt nincsenek sikertelen hívások!

Beküldte: Szentmiklósi Anita

BETEG VOLTAM ÉS MEGLÁTOGATTATOK...

Bozsogi Jánosné	Erdei Béláné
Gálfi Imre	Groska Erzsébet
Hetzke József	Kántor Imréné
Kárpáti Tivadarné	Kissné Boros Lídia
Liptai Sándorné	Molnár Madarász Melinda
Magyar Gyuláné	Pap László és neje
Páka Elek	Sallay Lajos
Sós Gábor és neje	Szabó Istvánné
Szabó Lajosné	Szabó László
Szalay Mihályné	Szebeni Gyula és neje
Tóth Eszter	Tóth Imréné
Vida Sándor és neje	Vodiczky Mária

HIRDETÉS

2008. Február 14.-én ismét lesz
Nyugdíjas klub, 15-től 18 óráig, mely-
re minden érdeklődőt, - nemcsak
nyugdíjast szeretettel hívunk, várunk.

Előadó:

Szövérfyné Dr. Balogh Rozália,
gyermekgyógyász-ifjúsági szakorvos
Téma: Keresztyén család (szülők,
nagyszülők, unokák egymáshoz
való viszonya).

ARANY ALKONY

2008. Február 17-én
a Törökbálinti "Arany Alkony"-ban
14.30 órakor lesz
Istentiszteleti alkalom.



ÖRÖMHÍR

2008. Január 14-én
megszületett **MÁTIS BOTOND**
Hetzke Ildikó és Mátis Kelemen
gyermek.
Isten áldását kívánjuk a megnövekedett
családra!
"Bizony mondom néktek: Aki nem úgy
fogadja Isten országát, mint gyermek,
semmiképpen nem megy be
abba." (Márk ev.10:15.)

József utcai Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest, VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.baptist.hu

„Folyóirat” rovatában is olvasható újságunk!

* * *

Rendszeres alkalmaink:

Vasárnap 9⁰⁰ imaóra,
10⁰⁰ és 17⁰⁰ Istentisztelet.
Szerda 18⁰⁰ Istentisztelet.
Péntek 18⁰⁰ ifjúsági óra.